

אפס מעשה. ליד המרכז המיסחרי פגשנו את הברווים. הם ישבו ב" בית-קפה שהקימו לעצמם. כשראו את אלכס ופלוגי, גלשו לנוסטלגיה. געגועים לזמנים עברו. אז, כשהמ קום היה הומה תיירים ואורחים ישראלים. עכשיו הכל השתנה, הם אומרים. "אצל המצרים, בדווי זה יותר גרוע מחמור!" אמר לנו סר לימאן. הוא עבד קודם בחברת מקורות והרוויח יפה. היום הוא ער בד בחברת-המים המצרית, ומשר כורתו מספיקה בקושי רב לפרנסת מישפחתו. הברווים מתפללים שה- אמריקנים יקחו את המקום ואז, אולי, יהיה להם יותר טוב.

מיקרה

גאלביה

ומיזם קודם אנסו בכפר ה- בדווי של דהב שתי צעירות אנגליות. המצרים, אומרים הברווים, מנסים לטפול עלינו את האשמה.

כשהישראלים היו במקום פרחו העסקים בכפר הברווים. הם בנו

מתפלל ליד הסככה, כשברקע השלטים, עדיין כתובים בזלקם בעברית. בים ספינה השייכת למועדון הצלילה, המנוחה על ידי בחור בלגי. מנהל כפר הנופש, מוכתר טאהה, היה קודם מנהל כפר הנופש בדהב.

כיום, נמצאים בנואיבה תושב בים מצריים. ישנו מיסגד במקום, והמואזין קורא לתושבים לתפילה. מבקר מצרי, שגר על החוף,

תפילה בנואיבה

ירדנו לחוף, דרך הבר של כפר-הנופש. שם, ברחבה על חוף-ים, פגשתי ארבעה בחורים צעירי רים משחקים קלפים. ארבעה חבריה מקאהיר, שבאו להעביר כאן את החופשה שלהם. זו הפעם הראשונה שהם מבקרים במקום, ור בפעם הבאה, לדבריהם, יביאו גם את הנשים והילדים.

עכשיו זו

מדינה אחרת

עצמי אתי אותם אם הם מתכוון גים לבקר גם באילת. הם אמרו שלא. אין להם שום עניין בביקור בישראל עכשיו. "עד שלא יתברר העניין עם טאהה, ועד שלא תיגמר המילחמה בלבנון ויימצא איזשהו (המשך בעמוד 70)

כפר הנופש בנואיבה נקי מאוד גם הוא ומטופח. המקום היה מוח-זק כהלכה גם בזמן הישראליים. טאהה אומר שהישראלים בנואיבה התייחסו אליו בצורה יוצאת מן הכלל. הם הסבירו לו כל דבר ועזרו לו להיכנס לעניינים — בניגוד לטראומה שעבר עם הכניסה ל" דהב.

על שולחנו היתה מונחת חבילה קטנה של גליונות-דואר צבעוניות. גליונות נוף של דייזיה, גביעות ואופירה. למכירה לתיירים. מאחורי ריו היה פוסטר גדול של לוסטור. הוא גם נתן לי פרוספקט תיירותי של איזור דרום-סיני, עם כל אתרי הנופש: שארם אל-שייך, דהב, גר אייבה וטאהה. אילת כלל לא מוזכרת במפה זו.

במצר, בכניסה לכפר-הנופש, מול הגינה, מונף דגל מצרי על תורן.

החוף בנואיבה נקי עכשיו כמו שהיה נקי גם קודם. כשהישראלים החזיקו את המקום. תיירים מעטים מסתובבים בשטח.

חוף נקי

סיעה. שם אני צריך לחכות לפחות שבועיים לקבלת החוזה. ורק אז לחזור, שוב, מרחק גדול. וכל זה, אחרי שאתם התלוננתם, שאנחנו עושים קשיים לישראלים שרוצים לבקר בדרום-סיני, ואנחנו ביטלנו את הצורך בחוזה, את ההכרח ב" החלפת סכום מסוים של כסף, כ" מעט הכל."

ואכן, כשאנחנו עברנו את ה- גבול, הכל היה פשוט. אזרחי ישראל ראו הרוצה לעבור את הגבול כדי לבקר בדרום-סיני, לא צריך להצטייד בחוזה, אם הוא יוצא ל- ביקור של שבוע. כמו כן אין שום מחויבות להחליף כסף בגבול, בשום סכום, פרט למה שדרוש ל- שהייה.

הביורוקרטיה המצרית איטית ביותר. הם לא ממחרים לשום מקום. כל מיסמך ושופס ממולא ב" כמה עותקים ונבדק כמה פעמים. כולם מסתכלים, בוחנים, בודקים שוב ושוב. אבל הכל נעשה עם חיוך על השפתיים, בנועם ובשקט. צריך רק להתרגל לקצב.

טאהה סיפר שרצה לבקר בטא" בה ובמלון החדש שהוקם שם. הוא הגיע לגבול עם עבד אל-עזיז. שם עיכבו אותם שעתיים, חקרו אותם מכל הכיוונים, טילפנו לתל-אביב לברר כל מיני דברים, ולבסוף נתן להם מלווה. שיקח אותם לראות מלון אביה טונסטוה.

מהתקופה הקודמת. הכתובות על הקיר נמחקו, ועל הלוח היו כתובות מילים בערבית. תקופה חדשה. נפרדנו מדהב ומהברווים, ששל- חו אחרינו מבטים עצובים. המשכנו צפונה, לנואיבה.

בכניסה לכפר קידם אותנו שלט גדול באנגלית: "נואיבה סיטי". נכנסנו לחדרו של מנהל-המלון, מוכתר טאהה. כשסיקרו את תפ" נוי מסיני ביומיים האחרונים, היה טאהה בדהב. או צילמתי אותו על חוף הים, כשהוא לבוש בגאלביה מצרית. הוא ביקש שלא תופיע תמונתו בגאלביה. "זה לא מכובד למנהל כפר-נופש, להופיע בעיתר-נות בצורה כזאת." אמר ורק להחל-ליף בגדים. ואמנם, פירסמנו את תמונתו בחליפה מכובדת (העולם הזה 2329).

הפעם שמח מאוד לראות אותנו. הוא זכר כמובן את מיקרה ה- גאלביה וצחק. מאז עבר לנהל את כפר-הנופש בנואיבה. לידו ישב מושל המקום, עבד-אל-עזיז, איש גבוה ונאה. כששאלתי אותו אם ביקר באילת, הנמצאת במרחק שעה נסיעה מנואיבה, אמר לי שלא. "ניסיתי דווקא", הסביר, "אבל אתם הישראלים מסבכים את ה- עניינים. כדי להיכנס לאילת אני צריך ויזה. וכדי לקבל ויזה אני צריך לנסוע לקאהיר או לאלכסנדר דריה, מרחק שעות רבות של נ"

סוכות קש להשכרה במחירים מצ- חיקים, בתיקפה רבים הקומו על החוף בין הדקלים. היום הכל שומם. מישטרת התיירות המצרית אינה מרשה בשום אופן לישון בכפר ה- בדווי, וכך קוצצו מקורות הפרנסה העיקריים של תושבי הכפר. מחוסר ברירה חזרו לחיות כמו בדוויים, נר- דים במידבר. שאלנו מה עם כל המכוניות המנועים שהוטמנו ב" חול. "איזה מנועים?" אמר מוחמד, "הכל החליד והתמלא חול." מסת- בר שהבדוויים קברו את המנועים בחיפזון רב, ולא שררו לשמן אותם או לעטוף אותם כראוי, וכל הציוד הרב התקלקל ללא תקנה.

ירדתי למטה, לראות את בית- הספר. אותו מיבנה שהגרט בודן ובכעס לפני הפינוי. על הקירות היו אז כתובות רבות נגד הנסיגה מסיני.

מנהל בית-הספר קפץ לקראתי, כששמע שאני עיתונאית ישראלית. הכריח אותי, כמעט, לעשות איתו סיבוב בבית-הספר. "תראי מה ה- ישראלים עשו כאן," אמר לא ב" כעס, "הסתכלי, הכל הרוס, התיקרה שבורה, התלונות מנופצים, הדלתות שבורות, זה לא יפה!" חלק מהמיבנה שופץ. בכיתה א- חת ישבו ארבעה תלמידים בדוויים ומורה מצרי צעיר. על שולחן ה- מורה היו מונחים בצוותא סיפרי לימוד בערבית, ומחברת ישראלית

הדגל של טאהה
דגל מצרי מונף על התורן ב- כניסה לכפר הנופש בנואיבה. העברת נואיבה לידי המצרים נעשתה בצורה מכובדת, להבדיל מדהב.